

EEN NIEUWPOORTS REQUIEM

Een Nieuwpoorts requiem

Robrecht Struyf

2025

Beefcake Publishing

Hoofdstuk 1

Ik bedacht dat door de mij omringende waanzin, een mens nooit eens rustig een sigaret kon roken toen ik mijn eerste sigaret van de dag tijdens de kantooruren wilde opsteken. Ze was nog niet half opgestoken toen mijn telefoon rinkelde. Met te-
genzin nam ik op.

- Herbert Requiem aan de telefoon. Met wie spreek ik?
- Je spreekt met Sylvain.
- Ik zei toch bij mijn ontslag uit de gerechtelijke politie Brussel dat ik geen politiezaken meer zou aannemen Sylvain?
- Deze keer is het anders. Wij zijn gevraagd door de SS om een moord in Nieuwpoort op te lossen. De commissaris gaf je naam door en nu bel ik vanop het hoofdkantoor met als aanwezige een SD Sturmbahnführer die eist dat wij de zaak onderzoeken. Het gaat over een bediende van Le Grand die vermoord op het strand is teruggevonden.
- Nieuwpoort is toch spergebied dus waarom doet de SD het zelf niet? Zij hebben toch de middelen om dieper te graven?
- Die hebben ze inderdaad maar omdat de hoofd-beveiliging van Le Grand van de Abwehr is, hebben ze liever geen al te nieuwsgierige SD'ers die rondlopen bij de generale staf van de

Wehrmacht. En aangezien het slachtoffer uit Brussel komt, moeten wij voor de SD de kastanjes uit het vuur halen.

- Maar wat heeft die vrouw te maken met de SD?
- Dat wil hij enkel vertellen als je de zaak aanneemt Requiem, maar hij zegt dat het goed betaald is en dat hij denkt dat je in geldnood zit.
- Je weet toch dat ik een erfenis heb ontvangen waardoor ik niet krap bij kas zit?
- Dat weet ik en hij nu ook, maar hij is bereid om twintigduizend Rijksmarken nu en na de oplossing van de zaak te betalen. Wat denk je ervan?
- Ik heb het gevoel dat dit een stinkend zaakje is door het hoge bedrag.
- Ik heb hetzelfde gevoel, maar ik weet dat je niet wil dat er onschuldigen zullen gefusilleerd worden als dit zaakje niet is opgelost.
- Dus ik moet bewijzen dat dit niets met de gewone burgers te maken heeft?
- Zo is het. Wat zeg je nu Herbert?
- Ik doe het om de onschuldige mensenlevens te redden.
- Goed, ik stuur hem door naar je kantoor. Tot ziens of horens.

Nadat Sylvain had afgelegd rookte ik zenuwachtiger dan ik gewoon was omdat men niet elke dag visite kreeg van de absolute Hitler-klootzakken van de SS, in vriendschap of om iets voor hen te doen. Normaal waren zij enkel daar om mensen verplicht naar Duitsland te voeren of om als kannonenvoer op het Oostfront in te zetten. Maar ik

vroeg me af waarom hij niet met de lokale gerechtelijke werkte. Dus nam ik een trekje van mijn nieuwe sigaret tegen de stress, want in mijn hoofd spookte de gedachte dat ik weleens een van de gefusilleerden kon zijn omdat ik te veel wist van dit onverkwikkelijke zaakje. Niet dat ik neen zei tegen veertigduizend Rijksmark maar ik verdiende ze liever eerlijker, voor zover dat kon in een oorlog en in een bezet gebied. Niet dat ik vies was van zwartemarktpraktijken. Ik had alleen de kans nog niet gehad en de erfenis van mijn oudoom was zo riant dat ik nooit meer behoefde te werken. Ik werd gestoord door het tikken van een paar hoge hakken voor mijn deur. De deur ging open.

- Dag Annabelle.
- Dag Requiem. Stoor ik?
- Helemaal niet, maar ik verwacht bezoek.
- Moet ik de boekhouding nog eens verwittigen?
- Neen dat is het niet. Ga zitten Belle. Ik krijg een Sturmbahnführer van de SD op bezoek. Hij wil dat ik tegen betaling een of ander stinkend zaakje in Nieuwpoort oplos. Verder weet ik niets meer want ik heb het van Sylvain.
- Wat gaan ze anders doen?
- Mensen fusilleren die niets verkeerd gedaan hebben.
- Dat is inderdaad een goede motivatie om elke steen om te keren.
- Dat en veertigduizend Rijksmark.

- Mag ik ook een sigaret want je krijgt niet elke dag een vriendelijke SD'er over de vloer. Weet je wat ik denk?
- Neen.
- Dat je de zaak moet aannemen want je verveelt je hopeloos Requiem.
- Is het zo zichtbaar?
- Zo zichtbaar is het inderdaad. Je bent niet gemaakt om overspel of andere kleine zaken op te lossen.
- Alweer, is het zo zichtbaar?
- Requiem luister goed. Jij neemt de zaak aan en concentreert je op de zaak.
- En wat als ik benaderd word door het verzet?
- Doe het dan, want jij zal een vertrouwenspersoon zijn van de SD. Als je het goed doet tenminste.
- Je weet toch Belle dat ik neutraal wil zijn door ieder het zijne te geven.
- Requiem. Nu is het niet het moment om een dialoog van Socrates te citeren waarbij hij op het einde zegt dat ieder het zijne geven niet de juiste handelswijze is.
- Wil je soms kousen hebben?
- Haha. Dat zou leuk zijn maar ik heb de vrijheid ontdekt om zonder rond te lopen dus neen, dank je. Tenzij je een handeltje in gedachte hebt.
- Wel Belle, nu denk je toch slecht over mij.
- En jij dan Herbert Requiem? Denk je ook niet slecht over mij? Je was tenslotte een zeer goed spurder die nu omwille van morele redenen

niet meer samenwerkt omdat de politiediensten collaboreren met de nazi's.

- Omdat ze moeten, maar ik nam eigenlijk ontslag omdat ik niet overweg kon met een chef en hij niet met mij. Dus gingen we als vrienden uit elkaar.
- Het is dus niet omdat je gewetensproblemen hebt?
- Als ik gewetensproblemen zou hebben, waarom zou ik dan privédetective geworden zijn?
- Het was maar een vraag Requiem.
- Wel een goede vraag, maar we zitten in een situatie waarbij het geweten een hinderpaal is. Kijk niet zo Belle. We moeten het hoofd boven water houden om niet te verdrinken in de drek van een Europese negorij. De een werkt mee en de ander pikt daarvan een graantje mee of sommigen denken te kunnen leven volgens hun geweten en worden opgepakt of worden loopjongens en -meisjes voor het verzet, wat ook leidt tot hun arrestatie en marteling. Dat is de situatie.
- En jij Requiem?
- Ik probeer het hoofd boven water te houden door de drek van anderen op te sporen en te melden aan mijn cliënten. Maar me mengen in de zaak van de nazi's lijkt me iets te veel risico. Wie weet pakken ze mij op wanneer ik niet de juiste resultaten haal of te diep graaf.
- Ik denk dat zij wel degelijk zullen zeggen dat zij tot bekentenissen zullen komen, want ze zouden niet de eersten zijn die door de Gestapo

zouden worden opgepakt of door de SD zouden verdwijnen.

We werden gestoord door het geluid van een paar zware stappen op de trap. Ik kon horen dat het een militair moest zijn aan het rollen van de hakken op de trap. Instinctief greep ik naar de bureaulade waarin mijn Luger lag. Die was een souvenir van de laatste oorlog van mijn vader. Ik wist dat als het een Duitser was, ik in de problemen kon komen. Maar nu de SD mij nodig had, vond ik dat Belle en ik al genoeg in de problemen zaten. Een executie zou het einde van de problemen zijn tenzij de nazi's necromantie hadden uitgevonden. De voetstappen werden steeds zwaarder en duidelijker hoorbaar. Ik gebaarde naar Belle dat zij naast mij moest komen staan om zo uit mijn schootsveld te verdwijnen. Zij deed het perfect. De voetstappen stopten en de eigenaar van de schoenen klopte aan. Belle ging de deur opendoen en voor ons verscheen een in pak en das gestoken heerschap.

- Herr Herbert Requiem? Privat Detective?
- Ja dat ben ik en u bent?
- Herr Otto Braunhausse, Sturmbahnführer bij de SD. Er is geen nood voor wapengeweld want ik heb er ondanks mijn dienst een hekel aan. En die Luger blijft ons geheimpje want ik wil absoluut vertrouwen hebben in u, dus reken ik erop dat dat vertrouwen wederzijds is.